

da er det vigtigt for Befolkningen at vide, om en saadan Kritik tør udtales eller ei. Da Kongen er ansvarlig, kan en saadan Kritik ikke komme hoit til Orde, dersom det er Kongen, der bestemmer det som absolut Rønge. Hvis det derimod sker under vedkommende Ministers Ansvar, saa veed man, at Kritiken ikke behøver at snige sig om i Røngene, men at den derimod kan komme fuldt og frit til Orde, og jeg tror, at det fra alle Sider maa erkjendes for ønskelig, at en saadan Kritik kan vide at finde, imod hvem den skal rette sig. Man vil maaste fra anden Side herimod indvende, at det er en Feiltagelse, naar det menes, at Ministers Ansvarlighed skulde behøve at dække Kongen i dette Tilfælde, thi, som bekjendt, bestaar der jo endnu nogle Levninger af den gamle Kongelov af 1665, nemlig §§ 21 og 25, men disse handle kun om Børgemaal og Børnething for kongelige Personer, og jeg kan ikke se, at dette kan komme ind herunder. Hvad der desuden for mig er et bestemt Bevis for, at det maa være under Ministers Ansvar, at denne Bestemmelse træffes, er dette, at, hvis man tænker sig, at Kongen er bortreist, kan man dog derfor ikke vente med at bestemme Skatteprocentea. Hvis det f. Ex. dreiede sig om, at en kongelig Person skulde indgaa Vgteskab eller deslige, vilde der dertil behøves den personlige Konges Bestemmelse, men i dette Tilfælde maa Sagen gaa sin Gang. Her er det den, der i det paagjældende Dieblif fører Regjeringen, som det dreier sig om, og derfor forekommer det mig aldeles klart, at her maa den ansvarlige Minister medundertegne Bestemmelsen. Søvrigt findes en Regel som denne allerede i den kjøbenhavnske Indkomsskatlov af 19de Februar 1861 § 15, dog med en lille Ændring, idet der nemlig her er indstøbt den Bestemmelse, at Skatteprocenten skal meddeles, og der staar heller ikke „efter vedkommende Ministers Ansvar“. Det er mig ikke bekjendt, hvorvidt Ministeren underskriver eller ikke, men hvis det er Tilfældet, hvad jeg antager, og ialtsald, hvis dette Ændringsforslag bliver vedtaget, saa antager jeg, at det ogsaa maa finde Anvendelse paa den kjøbenhavnske Indkomsskatlov. Det er et Forslag, som jeg i Grunden anser for at være saa selvfølgeligt, at alle Medlemmer uden Betænkelse kunne stemme derfor. Det skulde da være, at Røngen havde skulde absolutistiske Tilbøieligheder, thi saa erkjender jeg ganske vist, at han ikke kan stemme derfor. Jeg kunde ønske at gaa meget videre. Jeg ønsker helst, at § 8 skulde fuldstændig udstemmes, thi jeg holder i det Hele taget ikke af Undtagelseslovbestemmelser, og det, at stille nogle Personer, som jo dog ere

under Loven — under en konstitutionel Forfatning ere jo Alle under Loven —, udenfor Loven, tiltaler mig ikke, og hvad enten Ændringsforslaget vedtages eller ikke, agter jeg dog at stemme imod Paragrafen. Jeg nærer ganske vist ikke stort Haab om, at Paragrafen vil blive udstemt, hvorimod jeg sikkert haaber, at Ændringsforslaget vil blive vedtaget. Og saa det næste Ændringsforslag gaar ud paa at ophæve en Særstilling, som har været foreslaet, og som ogsaa dengang har været gjældende Lov, nemlig at Civillisten skulde være fritagen for at svare Skat. En saadan Bestemmelse findes ikke i den kjøbenhavnske Indkomsskatlov, som jeg omtalte, saa at man altsaa ser, at man har et Fortilsælde, hvor Civillisten ikke, eller ialtsald ikke fuldt ud, har været fritagen for at svare Skat. Derimod findes en saadan Bestemmelse ganske vist i Indkomsskatloven af 2den Juli 1870, og af de foreløbige Forhandlinger, som gik forud for den Lov om personlig Kommuneskat, som blev fremsat her i Thinget af daværende Indenrigsminister Jonnesbech, fremgik det, at det oprindeligt ikke var bestemt, at Civillisten skulde være fritagen for Skat. Da Sagen gik til Behandling i Børgerrepræsentationen, blev det ikke foreslaet af Magistraten, at Civillisten skulde være fritagen, men det skulde Børgerrepræsentationen — hvilket vil ses af dens Udvalgsbetænkning af 9de December 1872, Side 16 — at der blev stillet Forslag om, at den skulde fritages for at svare Skat. Nu har jo imidlertid en Fritagelse gjort sig gjældende i en længere Arrække. Forslagsstillerne have derfor fundet det rigtig at tage Hensyn dertil, og vi have derfor stillet det paa den Maade, at denne Civillistens Fritagelse dog skulde gjælde, saalænge som den nuværende Civillistelov staar ved Magt. Man vil da være mere frit stillet for Fremtiden, og dersom dette Ændringsforslag skulde blive forkastet, haaber jeg, at Meningen dermed er den, at man vil tage denne Sag under fornyet Overveielse, og at, naar der engang i Tiden bliver Tale om en ny Civillistelov, dette da vil være et Lod i Bøgtkaalen med Hensyn til muligvis at sætte Civillisten noget lavere. Jeg skal ganske vist erkjende, at man burde fritage Civillisten, dersom man gik ind paa de Betragtninger, som bleve udtalte forleden Dag af det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Andersen). Hvis jeg forstod ham rigtig, gjorde han nemlig gjældende, at Embedsmænd overhovedet ikke burde svare Skat, ialtsald ikke til Staten. Jeg tør maaste bemærke dette i denne Forbindelse, da den ærede Ordfører jo har omtalt, at man ønskede at have et Grundlag, der ogsaa